

NİGAR RƏHMANOVA
Azərbaycan dillər Universiteti
rahmanova.nigar@gmail.com

FUNKSIONAL ÜSLUBİYYATIN ƏSAS XÜSUSİYYƏTLƏRİ

Açar sözlər: üslub, üslubiyyat, funksional üslubiyyat, elmi üslub, bədii üslub, üslubi marker, üslubi relevantlıq

Keywords: stylistic, styles, functional stylistics, scientific style, artistic style, stylistic marker, stylistic relevance

Ключевые слова: стили, стилистика, функциональные стили, научный стиль, художественный стиль, стилистический маркер, стилистическая релевантность

Müasir dilçilik nəzəriyyəsində **üslubiyyat, üslub, funksional üslub** və **funksional üslubiyyat** terminlərindən istifadə olunur. Bu terminlərin hər biri ayrıca bir anlayışı bildirir. Lakin tədqiqatçılar bəzən onların eyni mənada işlənməsini də qeyd edirlər. Funksional üslub ideyası ənənəvi dilçilikdəki **üslub** anlayışından sonra istifadə edilmişdir. Bu da üslubun məhz dil vasitələrinin istifadə olunması xüsusiyyətləri, bir qədər də dəqiq desək, bu vasitələrin funksionallığı ilə bağlı anlayış olmasından irəli gəlir. Dil vasitələrinin funksionallığı olmadan üslub yoxdur. Üslub anlayışının izahında da bu cəhəti aşkar müşahidə etmək olur. “Üslub - dil vasitələrini seçmə, seçilən vahidləri əlaqələndirib birləşdirmə baxımından səciyyəli olan dil növü”[1, s.297]. Tərifdən göründüyü kimi, dil vahidlərini seçmə ayrılıqda üslubu formalaşdırmır. Üslub üçün seçilən vahidlərin birləşdirilib işlədilməsi vacib şərtidir. Üslub yalnız bununla fərqlənə bilmir. Aydındır ki, kifayət qədər dil vasitələrini seçib onları birləşdirməklə sintaktik səviyyə vahidlərini, daha doğrusu predikativ vahidləri qurmaq və bir-birinin ardınca düzmək olar. Belə bir toplu üslubu ayırmaq üçün tam əsas vermir. Üslubun seçilməsi üçün mətnin mövcudluğu əsas şərtidir. Deməli, üslub yalnız mətn çərçivəsində reallaşır. Başqa bir cəhət də ondan ibarətdir ki, üslubun formalaşması qanunauyğunluğa əsaslanır. Yəni dil vahidlərinin seçimindəki qanunauyğunluq aşkara çıxarılmalıdır. Əks təqdirdə seçmənin özünün nə olduğu aydınlaşmır. “Dilçilikdə üslub ünsiyyətin müxtəlif sahələrində işlədilən ifadə vasitələri sistemi deməkdir”[2, s.5]. Bu tərifdə də natamamlıq özünü göstərir. Ünsiyyətin fərqli sferalarında işlədilən ifadə vasitələri sistem təşkil edir. Dil ünsiyyət funksiyasını yerinə yetirdikdə ifadə vasitələrinin bir-biri ilə əlaqəsi zəruri şərtidir. Əks təqdirdə nisbi bitkin fikrin düzəlməsi mümkün deyildir. Lakin biz üslubu əsaslandırmaq üçün mütləq onun qarşılaşdırılacağı sistem idə müəyyənləşdirməliyik. Deməli üslub ikidən az

olmayı əhatə etməlidir. Mütləq bir üslub digəri ilə qarşılaşdırılmalıdır. Funksional üslub problem idə buradan irəli gəlir. Elmi üslub, bədii üslub və ya epistolıar üslub bir-biri ilə müqayisədə ayrı-ayrı sistem statusu ala bilir. Deməli üslublar mütləq diferensiallaşdırılmalıdır. V.Vinoqradova görə, dilin üslubiyyatı, nitqin üslubiyyatı və bədii ədəbiyyatın üslubiyyatı vardır [3, s.5-10]. Bu fikir linqvistikada aparıcı mövqe tutmuş və üslubiyyat daim bu əsas üzərində inkişaf etdirilmişdir. Təbii ki, müasir ədəbiyyatda V.V.Vinoqradovun ayırdığı üç üslubiyyatın bir qədər fərqli şəkillərdəki yozumları ilə rastlaşırıq. Üslubiyyat dil sisteminin ayrı-ayrı elementlərinin, müxtəlif yarım sistemlərinin və bütövlükdə dil sisteminin özünün funksionallığını öyrənir. Üslubiyyata aid tədqiqatlar bir-biri ilə kəsişən, bir-birinə toxunan hər birinin öz məsələləri və kateqoriyaları olan üç fərqli istiqamət üzrə aparılır: 1) nitq üslubiyyatı; dilin ictimai işlənməsinin müxtəlif növlərinin tədqiqi; 2) ədəbi dil üslubları; 3) dil üslubiyyatı və ya struktur üslubiyyat. Bu bölgədə “bədii ədəbiyyatın üslubiyyatı” öz yerini almamışdır. Bunun müqabilində “ədəbi dil üslubları” qeyd olunur. Bədii ədəbiyyatla bağlı üslub isə ədəbi dil üslubiyyatında “bədii üslub” adını alır və üslubların funksional təsnifinin bir qolu kimi ayrılır. Funksional üslub ümumxalq dili sisteminə bir alt sistem kimi daxil olmuş, cəmiyyət tərəfindən qəbul edilmiş, tarixən formalaşmış və müxtəlif ifadə formaları (morfemlər, sözlər, cümlə tipləri, tələffüz formaları və s.) və onların seçimi ilə səciyyələnən yazı və ya danışq manerasıdır. Üslubiyyatı - **yazmaq manerası** və **danışmaq manerasını** öyrənən sahə kimi də ayırmağı qəbul etməyən tədqiqatçılar belə hesab edirlər ki, üslub nitqin spesifik formasıdır. Bu nitqdə linqvistik işarələrin, eləcə də nitqi yaradanın düşüncə tərzinin formaları öz yerini alır. Bu nitqdə ifadə edənin ifadə olunana münasibəti də üzə çıxır [4, s.69]. Qeyd olunan göstəricilər ədəbi dilin üslublarının diferensiasiyasının əsasında durur.

M.M.Mixaylov üslubiyyatı beş yerə ayırmaq fikrini irəli sürmüşdür: 1) ümumi üslubiyyat; 2) xüsusi üslubiyyat; 3) dilin üslubiyyatı; 4) nitqin üslubiyyatı; 5) praktik üslubiyyat. Müəllifin fikrinə görə, ümumi üslubiyyat nitq fəaliyyətidir və bütün dillərə aiddir. Xüsusi üslubiyyat isə yalnız konkret bir dilə aid olur [5, s.10-11]. Üslubiyyatın bütün dillər üçün ümumi olan nəzəri məsələləri vardır. Məsələn, üslubi fiqurlar və üslubi markerlərlə bağlı müxtəlif aspektli məsələlər bütün dillər üçün eyni səciyyəlidir və burada ümumi cəhətlər çoxdur. Üslubi fiqurların, antonimlərin, sinonimlərin, omonimlərin, qoşa sözlərin bədii üslubda işlənməsi məsələləri də ümumi xarakterli problemdir. Eyni zamanda, üslubun konkret dillərlə bağlı məsələləri də müəyyən çoxluq təşkil edir. Bu baxımdan üslubiyyatı ümumi və xüsusi olmaqla iki bölməyə ayırmaq mümkündür. Digər tərəfdən, dilin üslubiyyatı, nitqin üslubiyyatı, praktik üslubiyyat kimi bölgü qrupları ümumi və xüsusi üslubiyyatla eyni sırada yer ala bilmir. Çünki bölgü meyarları

fərqlidir. Yəni bir halda meyar bütün dillər üçün ortaq problemdən gedirsə, başqa halda meyar nitqin üslubiyyatı ilə bağlıdır. Nitq üslubiyyatının özünün ümumi və xüsusi tərəfləri olacaqdır. Funksional üslubların diferensiasiyası da ümumi problemdir. Bir dil üçün mümkün funksional üslublar başqa bir dilin də funksional üslublarıdır. Epistolıy üslub Azərbaycan dilində də, rus dilində də, ingilis dilində də vardır. Elmi, publisistik, rəsmi üslublar haqqında da eyni sözləri demək olar.

Üslubiyyatda ən çox elmi mübahisə obyektı funksional üslublarla əlaqədar meydana çıxır. Burada fikir müxtəlifliyi həmişə müşahidə olunur. Məsələn A.I.Yefimovun fikrinə görə, altı funksional üslub vardır: 1) bədii-bellestriki; 2) ictimai-publisistik; 3) elmi üslub; 4) istehsal-texniki üslub; 5) rəsmi sənədlərin üslubu; 6) epistolıy üslub [6, s.65-66].

V.V.Vinoqradoy isə beş üslubu ayırır: 1) gündəlik məişət üslubu; 2) gündəlik əməli-rəsmi üslub; 3) elmi üslub; 4) publisistik üslub; 5) bədii-ballestriki üslub[3, 6]. Azərbaycan dilçisi Ə.Dəmirçizadə üç üslubu - bədii, elmi və ictimai-siyasi üslublarını ayırmışdır[7, s.31].

Istinad edilən üç alimin fikirlərindəki fərqlilik funksional üslubların sayı və növlərinə münasibətdə yekdil rəyin olmadığını təsdiq edir. Onu da nəzərə almaq lazımdır ki, bu fikirlər müxtəlif vaxtlarda irəli sürülmüşdür. Təbii ki, üslubiyyata dair ilk tədqiqat işlərində irəli sürülən fikir və mülahizələr, nəzəri elmi müddəalar sonralar təkmilləşdirilmişdir. Bu cəhət üslub adlarına münasibətdə də aşkar görünür. Məsələn, **bədii-ballestriki üslub** termini sonralar **bədii üslub** ilə əvəz edilmişdir. V.Vinoqradoyın təsnifindəki adlarda istifadə olunmuş **gündəlik** sözü sonralar çıxarılmışdır.

Şübhəsiz ki, ədəbi dilin müxtəlif funksional üslubları vardır. Azərbaycan ədəbi dilinin aşağıdakı funksional üslubları qeyd olunur: 1) bədii üslub; 2) publisistik üslub; 3) elmi üslub; 4) rəsmi-işgüzar üslub; 5) məişət üslubu) 6) epistolıy üslub. Hazırda elm və texnikanın inkişafı nəticəsində yeni ünsiyyət məkanı və vasitəsi insanların ixtiyarına verilmişdir. İnternet vasitəsilə ünsiyyət prosesinin fərqli ifadə vasitələri, informasiyanın ötürülməsi imkanlarının dəyişməsi, ünsiyyət prosesində zaman fasilələrində fərqlilik daha bir üslubu - internet üslubunu ayırmağa əsas vermişdir. İnternet dili olduğu kimi, internet üslubu da vardır. Hər bir funksional üslubun öz təyinediciləri vardır.

Funksional üslubların növlərini təyin edərkən müxtəlif meyarların əsas götürməsi də müşahidə olunur. Məsələn V.Vinoqradoy gündəlik-əməli-məişət üslubundan bəhs edərkən dilin ünsiyyət funksiyasını əsas götürmüşdür. Onun fikrinə görə elmi üslub və gündəlik -əməli-rəsmi üslub üçün məlumat funksiyası vacibdir, publisistik və bədii üslubda isə təsir funksiyası nəzərə alınır. Üslublara ayırma məsələsinə bu yöndən yanaşma başqa aspektləri əhatə edir. Bütün hallarda həm ünsiyyət, həm təsir, həm də

məlumatın ötürülməsi məqsədləri mövcuddur. Doğrudur, təsir funksiyası bədii üslub üçün çox vacibdir. Çünki müəllif yaratdığı əsərin oxucuya təsir göstərməsinə əhəmiyyət verməlidir. Əks təqdirdə bədii əsər nəzərdə tutduğu məqsədi yerinə yetirə bilmir.

Funksional üslubların təsnifi zamanı əsas və köməkçi meyarlardan istifadə edilir. İctimai funksiya, sosial diferensiasiya əsas təyinedici meyar kimi götürülür. Ünsiyyətin yolları, və ünsiyyət növləri əlavə fakultativ meyarlara aid edilir.

Bədii üslub bədii əsərlərin (poeziya, nəsr, dramaturgiya) dili əsasında formalaşmışdır. Bədii üslubun əsas əlamətləri obrazlılıq, ekspressivlik, emosionallıq hesab olunur. Bədii əsərin əsas məqsədi adresata emosional təsiri maksimallaşdırmaqdır. Bədii əsəri müəllif yaradır. Hər bir müəllifin fərdi üslubu əsərin dilinə təsir göstərir. Bu baxımdan bədii üslub alt üslublara bölünür. Alt üslublar həm mətnlərin təsnifinə görə, həm də fərdi üslubla qarşılıqlı təsir əsasında yaranır. Hər bir müəllif yaratdığı əsərdə dil vasitələrindən özünəməxsus şəkildə istifadə edir, onun fikri ifadə və təlqin etmək, hadisələri nəql etmək tərzini fərqli şəkildə üzə çıxır. Folklor nümunələri, dastan və nağıllar, eposlar da özünəməxsus üslubi keyfiyyətlərə malik olur. Fikrin obrazlı ifadəsi sözün əsas mənasının həddindən kənara çıxaraq əlavə çalar və semantika ilə yüklənməsi sayəsində əldə olunur. Obrazlı, emosional - ekspressiv nəql etmə ritorik fiqurlardan, məcazlardan istifadə etmək yolu ilə əldə olunur.

Bədii ədəbiyyatda istifadə olunan üslubi fiqurlar müxtəlif və rəngarəngdir. Fikrin obrazlı ifadəsi üçün ən geniş istifadə olunan vasitə müxtəlif səviyyələrdə metaforikləşdirmənin tətbiqidir. Metaforikləşmənin gücü ilə bədii əsərlərdə müxtəlif situasiyalar yaradılır.

Sözün həm müstəqim, həm də köçürmə mənası olur ki, məcazilik sonuncu mənaya aid edilir. Məna mürəkkəb münasibətlər sistemidir. Metaforik məna sözün nominativ mənası əsasında inkişaf edərək yeni əlavə mənalar qazanmasıdır. Lakin bu yeni mənalar həmişə ilkin məna ilə əlaqədar olur.

Məcaz söz və ya ifadənin başqa, qeyri-müstəqim mənada işlənməsi yolu ilə yaradılan bədii ifadə vasitəsidir. Hər hansı əlamətinə görə bir-birinə oxşayan iki hadisənin qarşı-qarşıya qoyulması bədii mətnlərdə çox rast gəlinən hadisədir. Məcazlardan istifadə etməklə yazıçı yeni-yeni ifadələr yaradır, sözlərə yeni mənalar verir, bədii dili zənginləşdirir.

Bədii ədəbiyyatda istifadə olunan məcaz formaları müxtəlifdir. Metafor, metanimiya, mübaliğə, antiteza, allüziya, oksimiron, xiazm və s. Üslubi fiqurları vardır. Bu üslubi fiqurlar fərdi üslublarda müxtəlif tezliklərlə işlənir. Ayırı-ayrı müəlliflər bu və ya digər üslubi fiqurlar üstünlük verirlər. Bu cəhət müəlliflərin fərdi üslublarının təyininə əhəmiyyətli rol oynayır.

R ritorikada nitq formasının üç səviyyəsi vardır: 1) məqsəd - ideyanın və mövzunun seçilməsi; 2) kompozisiya- ideyaların düzülüş ardıcılığı; 3) üslubi - ritorik fiqrlardan istifadə. Hər bir janra xas forma üslubu təyin edir. Leksik səviyyəli üslubi relevant elementlər kimi, arxaik və köhnəlmiş sözləri də ayırmaq mümkündür. Belə sözlərin işlədilmə səbəbi əsərin aid olduğu dövrün danışq, dil xüsusiyyətlərinin canlandırılmasıdır.

Sözün leksik-semantik təbiəti lüğət tərkibindəki sözlərin semantik yaxınlığa və ziddiyyətə, eləcə də fonetik cildin eyniliyi semantikasının fərqliliyinə görə qruplara bölünür. Sinonim, antonim və omonimlər də mətn daxilində üslubi funksiyalar yaradır. Antonimlər mətnə daha çox yanaşı işləndikdə və ya eyni kontekst daxilində olduqda üslubi cəhətdən aktivləşirlər. Frazoloji vahidlərin işlədilməsi də üslubla bağlılığa malikdir. Qeyd edilənlər üslubun leksik səviyyəli vasitələridir. Üslubun fonetik və qrafik vasitələri də vardır. Məsələn, Den Braun «Da Vinçi» şifrəsi əsərində ayırmadan, kursivdən üslubi fiqur kimi istifadə etmişdir. Müəllif bir sıra adları əsərdə kursivlə vermişdir. Bu da həmin adların əhəmiyyətli olduğunu göstərir. Eyni zamanda kursivlə verilmə oxucunun bu və ya digər ada ilk dəfə rast gəldiyi yerə qayıtmaq imkanını artırır. Yazıçı Elçinin bəzi əsərlərində abzasların şəxs adları ilə başlanmasına üstünlük verilməsi müşahidə edilir. Müəllif bununla oxucunun diqqətini əsərin müəyyən bir yerində konkret personajın üzərində cəmləşdirməyi vacib sayır.

Onu da qeyd edək ki, mətn dilçiliyinin inkişafı ilə təkrarların üslubi fiqur kimi rolunun daha dərindən öyrənilməsinə diqqəti artırmışdır. Cümlə daxilindəki leksik təkrarları yaradan sözlər bir-birinə nəzərən müxtəlif cür yerləşə bilər. Belə yerləşmədən asılı olaraq təkrarın iki növünü ayırmaq mümkündür: kontakt və distant təkrarlar. Kontakt təkrar zamanı təkrarlanan vahidlər bilavasitə bir-birinin ardınca işlənir. Distant təkrarlarda isə ardıcıl işlənmə deyil, bir-birindən uzaqda yerləşmə əsasdır.

Cümlədən böyük mətnə leksik təkrarları yerləşmə yerinə görə dörd qrupa ayırırlar: 1) anafora - təkrar olunan sözün ardıcıl gələn cümlələrin əvvəlində işlənməsi; 2) epifora - təkrar olunan sözün ardıcıl gələn cümlələrin sonunda işlənməsi; 3) anadiplosis - təkrar olunan sözün birinci cümlənin sonunda, ikinci cümlənin isə əvvəlində işlənməsi; 4) simploka- - ardıcıl gələn cümlələrin eyni sözlə başlanması və başqa eyni bir sözlə bitməsi.

Müasir üslubiyyatda həm üslubi fiqrlar, həm də üslubi relevant elementlərin müəyyənləşdirilməsi ilə bağlı tədqiqatlara geniş yer verilir. Hazırda üslubi markerlərin müəyyənləşdirilməsi aktual məsələlərdən biri kimi üzdədir.

Publisistik üslub, ilk növbədə qəzet, jurnal, sonralar radio, televiziya ilə bağlı meydana çıxmışdır. Hazırda mitinq dili, müxtəlif yığıncaqlarda istifadə olunan dil də publisistik üsluba aid edilir. Publisistika daha çox kütləvi

informasiya vasitələri ilə bağlıdır. Kütləvi informasiya vasitələrində istifadə olunan materiallar da janr bölgüsünə malikdir. Janrlara bölgü publisistik üslubun da alt üslublarını formalaşdırır. Məqalə, müsahibə, reportaj, xəbərlər publisistik üslubun müxtəlif alt üslublar kimi fəaliyyət göstərir. Publisistik üslubun əsas əlamətlərindən biri onun geniş kütlə üçün nəzərdə tutulması ilə bağlıdır. Bu tipli yazılarda oxucunun fon biliklərinə çox istinad edilmir. Publisistik material hər dəfə yeni olduğu kimi, informasiyanın ardıcıl və yığcam şəkildə verilməsi ilə səciyyələnir. Publisistik üslubda da qrafik vahidlərin üslubi relevant element kimi işlədilməsi özünü göstərir. Publisistikada şriftin böyüdülməsi, kursivlə verilməsi və digər ayırma və seçdirmələrdən istifadə həm də müəllif üslubi ilə bağlı olan haldır.

Kommunikasiyanın cərəyan etdiyi müxtəlif sosial sferalar, onların özünəməxsus cəhətlərinin nəzərə alınması ümumən sosial spesifikasiq kimi götürülür. Hər bir konkret funksional üsluba uyğun gələn dil-ifadə vasitələrinin, səviyyə vahidlərinin linqvistik spesifikasiqı üslubların tədqiqində rolu böyükdür. Müasir tədqiqatlarda üslubun sosial baxımdan araşdırılmasına kəskin ehtiyac hiss olunur. Funksional üslublarla bağlı aktual məsələlərdən biri də altüslubların müəyyənləşdirilməsidir. Linqvistik spesifikasiqın nisbətən kiçik, daha doğrusu, mikrosferada özünü göstərməsi altüslubun təyin edilməsinə əsas verir. Akademik elmi üslub, populyar elmi üslub və tədris-metodik üslublar altüslublardır. Onların bir-birindən fərqləndirilməsi spesifikasiq və üslubi relevant elementləri müəyyənləşdirməyi tələb edir. Elmi üslub elmi əsərlərin, dərsliklərin, monoqrafiyaların dilidir. Əsas əlaməti məntiqilik, ardıcılıq, terminlərin olmasıdır. Elmi üslubun əsas xüsusiyyəti izah olunan və tədqiqat obyektı olan anlayışın açılması vacib şərtədir. Elmi yazıların da əsasən iki istiqamətdə hazırlanması qəbul edilmişdir. Bunlardan biri sırf elmi tədqiqat istiqamətidir. Bu tipli məqalə və monoqrafiyalarda tədqiqat daha elmi şəkildə şərhini tapır. Elmi monoqrafiyanın müəllifi fon biliklərini aydınlaşdırmağa az əhəmiyyət verir. Sahənin məlum anlayışlarını onların izahlarını vermədən istifadə edir. Tədris məqsədli elmi üslubda isə fon bilikləri nəzərə alınır, sahənin məlum anlayışlarının izah və təriflərinə də yer ayrılır. Bu baxımdan tədris elmi üslubu sırf elmi üslubdan nisbi sadəliyi ilə fərqlənir. Təbii ki, burada da fərdi üslubun təsiri özünü göstərir. Onu da qeyd etmək lazımdır ki, elmi üslubun elmi-populyar mətnlərə aid olan üçüncü bir forması da vardır. Bu formanın yaranma səbəbi elmi materialın kütləvi oxucu üçün hazırlanması ilə əlaqədardır. Qeyd olunan cəhətə görə bəzi tədqiqatçılar elmi-populyar materialların üslubunun publisistik üsluba yaxın olmasını qeyd edirlər. Lakin elmi-populyar materialların leksikasında kifayət qədər terminlərin olması bu üslubun daha çox elmi üslubun alt üslubu və yarım üslubu olmasını iddia etməyə əsas verir.

Beləliklə, tədqiqat göstərir ki, funksional üslubiyyatın öyrəndiyi və tədqiq etdiyi məsələlər dairəsi genişdir. Bu məsələlərin elmi-nəzəri həlli ilk növbədə üslubiyyatın əsas anlayışlarını dəqiq təyin etməyi, üslubların diferensiasiyasını düzgün və dəqiq meyarlar üzrə aparmağı aktuallaşdırır.

Ədəbiyyat

1. Adilov M.İ., Verdiyeva Z.N., Ağayeva F.M. İzahlı dilçilik terminləri. Bakı: Maarif, 1989, 364 s.
2. Azərbaycan bədii dilinin üslubiyyatı (oçerklər), Bakı: Elm, 1970, 188 s.
3. Виноградов В.В. Проблемы русской стилистики. Москва: Высшая школа, 1981, стр.319
4. Гиро П. Разделы и направления стилистики и их проблематика // Новое в зарубежной лингвистике. Москва: Прогресс, 1980, с.35-69.
5. Михайлов М.М. Практическая стилистика и ее требования к речи// «Русский язык в школе». Москва: 1965, № 1, с.8-15.
6. Ефимов А.И. Стилистика художественной речи. Москва: Изд-во МГУ, 1961. стр.248
7. Dəmirçizadə Ə. Azərbaycan dilinin üslubiyyatı. Bakı: Azərtədrisnəşr, 1962, 272 s.

Н.Рахманова

Ключевые вопросы функционального стиля

Резюме

Основные проблемы в статье изучаются в контексте современных лингвистических исследований. Рассмотрены различия в определении функциональных стилей, классификация стилей. Предпринимаются попытки выявить некоторые специфические проблемы, связанные с отдельными функциональными стилями. Лингвистика азербайджанской лингвистики определяет условия и субтитры подстилающих подразделений, а также анализируются некоторые элементы, связанные со стилями и стилистическими маркерами. Особое внимание уделяется особенностям некоторых функциональных стилей, в том числе художественных, научных и публицистических стилей.

В художественной литературе используются разные формы метафоры. Существуют стилистические фигуры. Стилистические фигуры в различных стилях разрабатываются индивидуально. Отдельные авторы предпочитают различные стилистические фигуры. Эта особенность индивидуальных стилей авторов играет важную роль.

N.Rahmanova

The main problems of the functional stylistics

Summary

The main problems are studied in the context of modern linguistic research in this article. Defining functional styles, different classification of the styles are reviewed in this article. Some special problems related to functional styles are tried to discover separately.

In Azerbaijan linguistics the conditions and causes of separation of understyle is defined, stylistic relevant elements and some points related to stylistic markers are analyzed. Some functional styles, as well as, specific peculiarities of scientific, artistic and journalistic styles are focused on the center.

Literary metaphors used in different forms. Metaphor, chiasmus, etc, literally, to antithesize. There are stylistic pieces. This style is used with different frequencies in pieces and individual style. Some writers prefer this and other stylistic pieces. This aspect plays a significant role in the determination of individual style of the author.

Rəyçi:

Şəmsinur Aslanova
Filologiya üzrə fəlsəfə doktoru, dosent